

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010868
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118010868.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. novembra 2022, v trestnej veci obž. A. B. a spol. pre zločin daňového podvodu podľa 277a ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora a obž. C. D. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/44/2018 zo dňa 04. novembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

u k l a d á :

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. F. XXX/XX, G., okr. H., súkromný podnikateľ,

Podľa § 277a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2,3 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zákona povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zákona trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, prokuristu alebo konať ako splnomocnený zástupca obchodných spoločností na 6 (šesť) rokov.

obžalovanému C. D. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. F. XXX, okr. H., súkromný podnikateľ

Podľa § 277a ods. 2 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona s ú h r n n ý trest odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zákona povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zákona trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, prokuristu alebo konať ako splnomocnený zástupca obchodných spoločností na 6 (šesť) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z r u š u j e výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/2/2019 zo dňa 28.07.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/54/2020 zo dňa 15.06.2022, ktorým bol obžalovanému za zločin neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2020 s poukazom na § 138 písm. f) a j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na 2 roky s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/44/2018 zo dňa 04. novembra 2021 boli obžalovaní A. B. a C. D. uznaní za vinných zo zločinu daňového podvodu podľa 277a ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 29.12.2014 v Prešove E. G. ako účtovníčka obchodnej spoločnosti AKINOM ALFA, s.r.o., so sídlom Lada č. 195, okr. Prešov, IČO: 47 601 621 (od 24.11.2015 preblind, s.r.o., so sídlom Chminianska Nová Ves č. XXX, okr. Prešov), v mene obv. A. B., konateľa a štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti AKINOM ALFA, s.r.o., a na základe jeho výslovného ústneho pokynu a ústneho pokynu obv. C. D., podala za túto obchodnú spoločnosť elektronické daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2014, v ktorom pri základe dane v sume 1.248,61 € a odpočítaní dane v sume 54.682,54 € si obchodná spoločnosť uplatnila nadmerný odpočet DPH v sume 53.434,20 €, pričom táto suma vyplatená nebola, pretože do uplatneného nároku boli zahrnuté výdavkové pokladničné doklady za nákup tovaru a služieb v hotovosti v celkovej sume 272.029,77 €, a to aj napriek tomu, že k deklarovateľným zdaniteľným plneniam nikdy nedošlo, čím si obaja obvinení po vzájomnej dohode v úmysle zabezpečiť neoprávnený finančný prospech, neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie DPH v celkovej sume 53.434,20 €.

Za to bol obžalovanému A. B. podľa § 277 a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j.) Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti, § 39 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 Tr. zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložený a uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona okresný súd určil skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zákona bola obžalovanému uložená povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie.

Súčasne súd prvého stupňa obžalovanému C. D. uložil podľa § 277a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol obžalovaný na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor čo do výroku o treste a obž. C. D. proti výroku o vine a treste.

Obžalovaný C. D. prostredníctvom zvoleného obhajcu v predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokovej časti rozsudku ho napáda z dôvodu, že napadnutému rozsudku prvostupňového súdu predchádzali podstatné chyby konania, boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby (ustanovenie § 321 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku), zároveň sú skutkové zistenia nejasné alebo neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (ustanovenie § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) a sú tu pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (ustanovenie § 321 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku). V ďalších častiach odvolania analyzuje výpovede svedkyne G., pričom v prípade obžalovaného C. D. ide o výlučný dôkaz, ktorý ho má usvedčovať zo spáchania skutku podľa obžaloby. Iný dôkaz o tom, že by sa skutku dopustil totiž na hlavnom pojednávaní ani v prípravnom konaní vykonaný nebol. Obžalovaný C. D. nebol konateľom spoločnosti AKINOM ALFA s.r.o., nebol splnomocnený konateľ za spoločnosť AKINOM ALFA s.r.o. a jeho konanie (v zmysle konania ako činnosti pre spoločnosť AKINOM ALFA s.r.o.) sa obmedzovalo na doručenie písomností od A. B. pre E. G.. Takýto postup však nezakladá naplnenie obligatórnych znakov skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu podľa osobitnej časti Trestného zákona a nie je žiadnym spôsobom v rozpore s ktorýmkoľvek právnym predpisom platným v Slovenskej republike. Ani svedkyňa E. G. a v konečnom dôsledku ani A. B. neuviedli žiadnu konkrétnu činnosť obžalovaného C. D. pre spoločnosť prípadne konanie v mene spoločnosti AKINOM ALFA s.r.o. V tomto smere je nevyhnutné dôsledne brať na vedomie, že o vrátenie nadmerného odpočtu žiadala spoločnosť AKINOM ALFA s.r.o., v žiadnom prípade nie obaja obžalovaní, ako to v odôvodnení uvádza prvostupňový súd. Jedinou oprávnenou osobou konateľ za spoločnosť AKINOM ALFA s.r.o. bol od 22.12.2014 do 19.10.2015 konateľ A. B. a rovnako bol jedinou oprávnenou osobou na zabezpečenie riadneho vedenia účtovníctva, čo v tomto prípade realizoval cez osobu, ktorú poveril vedením účtovníctva, to zn. práve svedkyňou E. G.. Svedkyňa sa napokon aj vyjadrila, že za vedenie účtovníctva zodpovedá ona a za doklady konateľ spoločnosti. Svedkyňa sa pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 20.02.2020 vyjadrila, že pokiaľ išlo o výšku uplatneného nadmerného odpočtu DPH boli tam obaja (pozn. obžalovaní) a nevie, ktorý z nich to presne navrhol. Z uvedeného však nevyplýva, aby obžalovaný C. D. prítomnosťou pri obžalovanom A. B. naplnil obligatórne znaky skutkovej podstaty zločinu daňového podvodu, a to jednak z dôvodu, že obžalovaný C. D. nebol oprávnený na akýkoľvek pokyn v súvislosti so spoločnosťou AKINOM ALFA s.r.o. (uvedené napokon akcentovala aj svedkyňa E. G., keď uviedla na hlavnom pojednávaní, že si preverila, kto je konateľom spoločnosti) a jednak preto, že ani v prípade, ak by svedkyňa prijala akýkoľvek pokyn/údaj o výške uplatneného nadmerného odpočtu od akejkoľvek osoby, je predsa zákonnou povinnosťou konateľa spoločnosti (v tomto prípade A. B.) dbať o riadne vedenie účtovníctva, preverovať a kontrolovať jeho správnosť a rovnako aj, ako to bolo v tomto prípade, predkladať osobe poverenej vedením účtovníctva účtovné podklady na zaúčtovanie.

V ďalšom namieta procesný postup súdu pri výsluchu svedkyne na hlavnom pojednávaní, kedy je obhajoba toho názoru, že prečítanie zápisnice (č. 1. 253-255, 331-334) v intenciách ustanovenia § 264 ods. 1 Trestného poriadku je postupom v rozpore s ustanovením § 264 ods. 1 Trestného poriadku, čo následne bližšie rozvádza s poukazom na judikatúru NS SR. Zápisnica o výsluchu svedkyne E. G. na č. 1. 253-255 zo dňa 13.10.2016 bola dokonca spísaná pri jej výsluchu realizovanom pred vznesením obvinenia obžalovaným, a ako taká nemôže byť na hlavnom pojednávaní prečítaná vôbec, nakoľko nebola dodržaná zásada kontradiktórnosti tohto úkonu, teda logicky pred vznesením obvinenia nebola možná účasť obvinenej osoby resp. jej obhajcu. Prečítaním časti zápisnice podľa ustanovenia § 264 ods. 1 Trestného poriadku sa prečítaná časť skoršej výpovede stáva súčasťou výpovede svedka na hlavnom pojednávaní a vyššie označené procesné pochybenie má za následok nezákonnosť dôkazu - výsluchu svedkyne E. G. na hlavnom pojednávaní dňa 20.02.2020. Nezákonný dôkaz nemôže brať súd pri rozhodovaní do úvahy a rovnako nemôže byť obsah nezákonného dôkazu ani obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom. Obžalovaný A. B. pritom vypovedal v procesnom postavení obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 19.11.2019, kedy sa k osobe obžalovaného C. D. vyjadril v tom smere, že „pomáhal a ukazoval smer“. Obžalovaný A. B. neuviedol, že by ho obžalovaný C. D. riadil, zadával mu príkazy alebo ho nútil k akejkoľvek činnosti. Rovnako neuviedol žiadnu činnosť obžalovaného C. D., ktorá by vykazovala znaky spolupáchateľstva na akejkoľvek trestnej činnosti. Súčasne rozoberá povinnosti konateľa v zmysle § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, konanie s odbornou starostlivosťou a subjektu skutkovej podstaty trestného činu daňového podvodu. V prípade

analýzy výpovede obžalovaného A. B. však nemožno dospieť k záveru, aby obžalovaný B. uviedol akúkoľvek relevantnú skutkovú okolnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že obaja obžalovaní konali v spoločnom úmysle spôsobiť následok predpokladaný znením skutkovej podstaty zločinu daňového podvodu v intenciách ustanovenia § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, k čomu predkladá vlastnú argumentáciu. Taktiež obhajoba spochybňuje procesný postup súdu pri čítaní výpovedi tohto obžalovaného z prípravného konania podľa § 258 ods. 4 Tr. poriadku z rovnakých dôvodoch ako tomu je u svedkyne G.. Takýto procesne nekonformný postup prvostupňového súdu spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť výsluchu obžalovaného na hlavnom pojednávaní ako zákonného a použiteľného dôkazu vcelku, keďže prečítaním zápisnice o skoršej výpovedi obžalovaného sa takto prečítaná a identifikovaná časť skoršej výpovede stáva súčasťou výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Po sumárnom vyhodnotení dokazovania vykonaného na hlavných pojednaniach, analýze všetkých obligatórnych náležitostí súdeného zločinu a vyodenia trestnoprávnej zodpovednosti strana obhajoby navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/44/2018 zo dňa 04.11.2021 v intenciách § 321 ods. 1 písmo a), b), c) Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 322 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne sám obžalovaného C. D. podľa ustanovenia § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný C. D..

Prokurátor vo svojom odvolaní má za to, že súd pri ukladaní trestov obžalovaným A. B. a C. D. pochybil a ním uložené tresty sú preto nesprávne a tým aj nezákonné. Pri obž. A. B. pri ukladaní trestu aplikoval ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a uložil mu tam uvedený trest. Tento postup súd odôvodnil (na 8. strane rozsudku - 4. odsek) tým, že u obž. A. B. nezistil žiadne priťažujúce okolnosti a zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že viedol riadny život a zároveň, že má za to, že trestná sadzba, uvedená v osobitnej časti Trestného zákona, je neprímerane prísna a vzhľadom na pomery páchatela by uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody bolo neprímerane prísne. S týmto právnym názorom súdu sa obžaloba nemôže stotožniť. Trestný zákon v ust. § 39 ods. 1 a nasl. jasne vymedzuje podmienky, pri splnení ktorých možno uplatniť toto ustanovenie a uložiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby. V danom konkrétnom prípade tieto podmienky zo strany obžalovaného splnené neboli. Obžalovaný v celom rozsahu poprel spáchanie skutku, a to v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a svoje konanie neoľutoval. Tieto dve skutočnosti sú základným predpokladom, aby súd mohol uvažovať o postupe podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Ďalšie skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj postup (... vzhľadom na pomery páchatela, atď.), sú iba všeobecného charakteru a tieto by sa mohli v budúcnosti použiť pri každom obdobnom prípade, čo by jednoznačne bolo porušením ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona a poprelo by to zámer a úmysel zákonodarcu. Ďalšie porušenie súdu je, že u oboch obžalovaných mal uložiť aj trest zákazu činnosti byť členom štatutárneho orgánu právnickej osoby a podnikateľskej činnosti. S poukazom na ust. § 61 ods. 6 Trestného zákona tento druh trestu sa pri taxatívnych trestných činoch, medzi ktoré patrí aj trestný čin podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ukladá obligatórne, a to v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v ust. § 61 ods. 2 Trestného zákona. S poukazom na uvedené skutočnosti preto navrhol, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu v celom rozsahu, zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov čo do výroku o trestoch u oboch obžalovaných a vo veci sám rozhodol a uložil im primerané a zákonné tresty, a to:

- obž. A. B. - nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením do výkonu trestu s minimálnym stupňom strázenia a trest zákazu činnosti byť členom štatutárneho orgánu právnickej osoby a podnikateľskej činnosti v hornej polovici trestnej sadzby (6 rokov),
- obž. C. D. aj trest zákazu činnosti byť členom štatutárneho orgánu právnickej osoby a podnikateľskej činnosti v hornej polovici trestnej sadzby (6 rokov).

Na podklade takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora a obž. C. D. sú čiastočne dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že výrok o vine a právnej kvalifikácii konania vo vzťahu k obž. A. B. je právoplatný, keďže ako obž. B. tak ani prokurátor (keďže tento podal odvolanie len voči výroku o treste) nepodali voči tomuto výroku odvolanie. Následne možno uviesť, že vo vzťahu ku skutku, ktorý

bol predmetom obžaloby boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu vecí a to zákonným spôsobom, pričom procesné strany sa ani v rámci odvolacieho konania vykonania ďalších dôkazov nedomáhali (spochybňovali len ich procesnú zákonnosť). Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne prvostupňový súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Okresný súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že skutkové závery vo vzťahu k výroku o vine boli založené na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučovali akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Na podklade vykonaného dokazovania je možné podľa súdu prvého stupňa konštatovať, ohľadne výroku o vine u spoluobžalovaného C. D., že tento je možné ustáliť na základe výpovede svedkyne E. G., ktorú podrobne rozvádza vo svojom odôvodnení. Táto konštatovala, že k daňovému priznaniu za november 2014 bolo dohodnuté číslo, ktoré sa zaúčtovalo a oni následne mali predložiť doklady a ona to urobila na základe ich (rozumej oboch obžalovaných) pokynu, ale už ich nedoniesli. Išlo o číslo nadmerného odpočtu a pri uvádzaní čísla boli prítomní obaja (obžalovaní) a obaja sú zato zodpovední a ona si to číslo nevymyslela, lebo je nelogické, aby žiadala peniaze pre cudziu firmu a uvádzala iné doklady v účtovníctve. Uvedené číslo žiadali od nej obaja a pri tom návrhu boli určite obaja, ale nevedela si spomenúť, ktorý to jej mal navrhnúť a obaja sú zodpovední.

Krajský súd v súvislosti uvedeným ešte poukazuje na oboznámenú výpoveď tejto svedkyne z prípravného konania zo dňa 13.10.2016 (ohľadne jej procesnej použiteľnosti odvolací súd upriamuje pozornosť obhajoby na nižšie uvedené skutočnosti) kedy táto svedkyňa mimo iného uviedla, že asi 23.12.2014 ju v kancelárii navštívili A. B. a C. D. s tým, že obaja jej povedali, že výkazy tak ako ich spracovala podľa účtovných dokladov sú v poriadku, ale že je potrebné doplniť určité číslo, ktoré jej nadiktovali do pokladne. Upozorňovala ich, že je to nezmysel dať takúto sumu do pokladne, tak jej obaja povedali, že jej dodatočne k tomu predložia na túto sumu doklady. Nič nepredložili. Taktiež ich upozornila, že ak sa ukáže správcovi dane na výkaze takáto suma, automaticky bude na to následná kontrola a upozornila ich, že ak k niečomu dôjde, oni budú niesť za to zodpovednosť. K tomu jej uviedli, že to má nechať tak, že to majú na daňovom úrade vybavené. Asi po 2 mesiacoch došlo k tomu, že ju oslovil p. B., že bola začatá daňová kontrola za obdobie 11/2014 a že následne treba podať dodatočné daňové priznanie z dôvodu toho, že ten, ktorý to mal na daňovom úrade vybaviť, tú kontrolu nedostal, ale to dostal niekto iný. Mala teda z účtovníctva z pokladne vymazať to číslo, ktoré jej vtedy nadiktovali a podať daňové priznanie, ktoré bolo spracované riadne podľa fyzických účtovných dokladov bez tejto sumy. To aj urobila z prístupu p. B. (viď čl. 254 -5). Obdobné skutočnosti uviedla svedkyňa aj pri svojom výsluchu dňa 12.01.2018 (po vznesení obvinenia a za osobnej účasti obhajcov) kedy ešte dodala, že nevie uviesť, kto ju konkrétne o doplnenie tohto čísla požiadal, no do rozhovoru ohľadom tejto problematiky sa zapájali obaja a tiež jej bolo povedané, po upozornení na počítanie s daňovou kontrolou, že sa to riskne a že ak bude potrebné, tak sa k tomu doplnia doklady. Úhradu výdavkov z takto nadiktovaného čísla nebolo možné podľa stavu pokladne uhradiť. Podľa výpovede z hlavného pojednávania zo dňa 20.02.2020, z oboma obžalovanými komunikovala ako s rovnocennými partnermi.

Na tomto mieste je potrebné poukázať aj na ďalšie dôkazy –listiny, ktoré preukazujú spáchanie skutku uvedeného obžalobe, na ktoré poukázal aj okresný súd a to daňové priznanie k dani DPH zo dňa 29.12.2014, dodatočné daňové priznanie zo dňa 5.2.2015, kde týmto bolo v podstate preukázané, že bol neoprávnené uplatnený nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty a taktiež protokol o daňovej kontrole, ktorý dospel k rovnakým záverom, ako je uvedené v dodatočnom daňovom priznaní a teda, že uvedená spoločnosť nepredložila pokladničné doklady na nákup tovaru a služieb v hodnote 272.029,77 €, čo je

zrejme aj z písomného podania obžalovaného B., ktorý daňovému úradu písomne oznámil, že uvedené doklady nevie predložiť a podali dodatočné daňové priznanie.

V posudzovanom prípade okresný súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil mieru, akou konanie obžalovaného Lebedu prispelo k spáchaniu zločinu daňového podvodu s následkom škody značného rozsahu, ktorú si odvolací senát v plnom rozsahu osvojil a preto na ňu na tomto mieste odkazuje.

Zmyslom zákonom ustanovenej sústavy daní, vrátane dane z pridanej hodnoty, je pritom prinášať prostriedky do štátneho rozpočtu. Akýkoľvek právny úkon alebo súhrn na seba nadväzujúcich právnych úkonov, vykonávaných na účel dosiahnutia opačného efektu, teda výsledného faktického deficitu štátu prostredníctvom odčerpania jeho finančných zdrojov, je popretím samotnej podstaty príslušného druhu dane.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že nákup tovaru v deklarovanej hodnote za obdobie 11/2014 spoločnosť AKINOM ALFA s.r.o. reálne uskutočnený nebol, čo potvrdzuje jednak výpoveď E. G. o nedostatku finančnej hotovosti v pokladni, z čoho potom jednoznačne vyplýva aj nemožnosť jeho úhrady, ako aj list obž. B. príslušnému daňovému úradu o nemožnosti doložiť požadované doklady. Je potrebné tiež podotknúť, že v zmieňovanom období boli už zakázané platby v hotovosti medzi podnikateľmi prevyšujúcich hodnotu 5.000,- eur, ktoré ale mali napriek tomu obžalovaní fingovanými nákupmi a iba „papierovo“ deklarovať.

Výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že aj obžalovaný C. D. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia

Konanie obžalovaného C. D. bolo po právnej stránke zákonným spôsobom posúdené ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním, tak ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke obligatórne náležitosti súdeného zločinu.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu u obžalovaného A. B. nezistil žiadne priťažujúce okolnosti a zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to že doposiaľ viedol riadny život a zároveň mal za to, že trestná sadzba uvedená v osobitnej časti Trestného zákona je neprímerane prísna a preto vzhľadom na pomery páchatel'a dospel k záveru, že trest uložený v trestnej sadzbe uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona je neprímerane prísny, lebo aj trest na dolnej hranici by súvisel priamo s výkonom tohto trestu a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, kde zároveň mal zato, že samotný výkon trestu nie je potrebný, lebo v rámci určenej skúšobnej doby môže preukázať, že v jeho prípade išlo o jednorázové vybočenie z riadneho spôsobu života a preto výkon trestu mu podmieniene odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, ktorú považoval za primeranú. Taktiež obligatórne obžalovanému uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie. Prvostupňový súd tento trest pokladal za dostatočný na dosiahnutie účelu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

U obžalovaného C. D. okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť, lebo aj keď z registra trestov je zrejme, že obžalovaný má 2 záznamy, ale podľa názoru prvostupňového súdu, ktorý sa s tým vysporiadal ako s predbežnou otázkou pri odsúdení v trestnej veci 6T/19/2016 sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, aj keď sa skutku dopustil pred vyhlásením predmetného rozsudku, ale vzhľadom na skutočnosť, že sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, nebolo možné uložiť súhrnný trest, ale je potrebné uložiť trest samostatný, a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, t.j. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a keďže výkon takéhoto trestu nie je možné podmieniene odložiť, preto obžalovaného na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona

zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko v predchádzajúcich 10 rokoch nebol vo výkone trestu za iný úmyselný trestný čin.

Krajský súd po preskúmaní hore uvedeného sa však s týmto nestotožnil a to z nižšie uvedených dôvodov a taktiež zistil, že okresný súd neukladal trest zákazu činnosti podľa ust. § 61 ods. 6 Tr. zákona, hoc to bola jeho obligatórna povinnosť. Zistiac uvedené pochybenia preto odvolací súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste vo vzťahu k oboj obžalovaným a vo veci sám rozhodol.

Ohľadne hodnotenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obž. A. B. si krajský súd osvojil argumentáciu okresného súd a pri posudzovaní jeho osoby ako aj pri určovaní druhu a výmery trestu na ňu prihliadol.

Odvolací súd v rámci prieskumnej činnosti v tejto trestnej veci pritom zistil, že obžalovaný C. D. bol doposiaľ až 4-krát súdne trestaný. Jeho predposledným odsúdením je rozhodnutie Obvodného súdu Praha 2 z 17.12.2018 sp. zn. 4T 121/2016 za trestný čin skrátania dane a poplatku a podobne povinnej platby podľa § 240 ods. 1 Trestného zákoníka č. 40/2009, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody na 10 mesiacov so skúšobnou dobou na 1 rok a 6 mesiacov, pričom sa osvedčil 30.12.2020. Ako ale vyplýva z oboznámených listín krajským súdom na verejnom zasadnutí, obž. C. D. bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/2/2019 zo dňa 28.07.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/54/2020 zo dňa 15.06.2022, ktorým bol obžalovanému za zločin neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2020 s poukazom na § 138 písm. f) a j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody na 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 rokov. Skutku vedenom v predmetných rozsudkoch sa obžalovaný dopúšťal v období od 06.08.2014 do 17.09.2014, teda ešte pred spáchaním teraz súdenej trestnej činnosti, a preto bolo potrebné v danej veci ukladať súhrnný trest v súlade s ust. § 42 ods. 1 Tr. zákona.

Odvolací súd znova u obž. C. D. podrobil prieskumu poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, pričom nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 Tr. zákona. Zistil totiž, že obžalovaný pred spáchaním teraz súdeného skutku nevedol riadny život, o čom svedčia trestné stíhania za skutky (za ktoré bol aj neskôr právoplatne odsúdený) spáchané pred teraz prejednávanou vecou. Súčasne obžalovanému nemohla byť pričítaná ani priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zákona, čo vyplýva aj zo Stanoviska 1/2011 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Tr. zák. v otázke pojmu "viac" trestných činov sp. zn. Tpj 104/2009, prijaté 14. júna 2010. Pojmy "viac" v slovnom spojení "viac trestných činov" v § 37 písm. h/ Tr. zák. a "dva a viac" v slovnom spojení "dva a viac trestných činov" v § 41 ods. 1 Tr. zák. sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h/ Tr. zák. je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že Trestný zákon považuje za priťažujúcu okolnosť spáchanie viac ako jedného trestného činu. Spáchanie zbíhajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou "ne bis in idem", vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.). Z uvedeného teda vyplýva, že spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 od. 2 Tr. zák. (eventuálne v nadväznosti na toto ustanovenie aj v zmysle § 41 ods. 3 alebo § 42 Tr. zák.). Spáchanie druhého trestného činu (popri zločine alebo prísnejšie trestnom zločine) je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy v obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. bráni zásada "ne bis in idem" vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák.

Pri určovaní druhu a výšky trestu u oboj obžalovaných následne krajský súd vychádzal z nižšie uvedeného.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestoch obvineným je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom je potrebné rešpektovať ich základné práva a slobody. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou ESLP posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu akými sú napríklad zložitnosť prípadu, chovanie procesných strán, štátnych orgánov a podobne. V prejednávacom prípade je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že sa nejednalo o rozsiahlu alebo komplikovanú ekonomickú vec, uplatnená DPH bola len za jedno zdaňovacie obdobie a ani obťažnosť na dokazovanie (nízky počet svedkov), preto dĺžku konania je v tomto prípade potrebné hodnotiť ako neprimeranú a je potom takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Orgány činné v trestnom konaní disponovali informáciou o podozrení zo spáchania takejto trestnej činnosti už 28.06.2016 (viď čl. 1) a k začatiu trestného stíhania došlo už dňa 28.07.2016.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že s prihliadnutím na neúmernú dĺžku trestného konania, kedy od začatia trestného stíhania od 28.07.2016 až do podania obžaloby na okresný súd dňa 10.05.2018, prešlo bezmála 2 roky (čo je ale možné považovať ešte za adekvátnu dobu), avšak následne k vyhláseniu napadnutého rozsudku na súde prvého stupňa 4.11.2021 a predložení tejto trestnej veci odvolaciemu súdu 18.07.2022 ďalších viac ako 4 roky, pričom od spáchania skutku až po meritórne rozhodnutie vo veci uplynula doba skoro 8 rokov, čo nemožno v súlade s judikatúrou európskych súdov považovať za primeranú dĺžku konania, boli podľa názoru krajského súdu splnené u oboch obžalovaných podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

V kontexte uvedeného preto krajský súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o výmere trestu do úvahy prichádzajúcich okolností, s prihliadnutím najmä na osobu obžalovaného A. B. a zistenie, že u obžalovaného nejde o zvlášť narušeného páchatel'a a v danom prípade šlo o ojedinelé vybočenie inak z riadneho spôsobu života, vyvodil záver, že uloženie trestu obžalovanému v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby (na 4 až 10 rokov) by bolo pre neho neprimerane prísne a ochranu spoločnosti možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Odvolací súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zvažil aj okolnosti na strane obžalovaného a zastáva názor, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov (tak ako ho uložil aj okresný súd) v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Prihliadal pritom i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na hodnotenie osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, z čoho vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol aj zo strany krajského súdu vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 51 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienčne odložený, za súčasného uloženia probačného dohľadu a stanovenia skúšobnej doby na 3 roky. Odvolací súd má za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu a účel trestu odňatia slobody sa dosiahne i bez jeho výkonu. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Za účelom posilnenia výchovného účinku na obžalovaného mu bola v skúšobnej dobe uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Vo vzťahu k obž. C. D. je potrebné uviesť, že v jeho prípade sa jedná o osobu, ktorá sa už viackrát dostala do rozporu so zákonom, za čo bola aj 4-krát právoplatne odsúdená, avšak v 3 prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Krajský súd ale takisto dospel k záveru o možnosti použitia ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona aj u tohto obžalovaného z dôvodu vyššie proklamovanej neprimeranej dĺžky trestného konania, a preto tiež u obžalovaného v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného, taktiež skutočnosť, že štátu žiadna škoda nevznikla, a zastáva názor, že uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie.

Zároveň po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol zo strany krajského súdu vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 51 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložený, za súčasného uloženia probačného dohľadu a stanovenia dlhšej skúšobnej doby na 4 roky. Odvolací súd má za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu a účel trestu odňatia slobody sa dosiahne i bez jeho výkonu. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Za účelom posilnenia výchovného účinku na obžalovaného mu bola tiež v skúšobnej dobe uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zákona, trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zákona, trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 61 ods. 6 Tr. zákona, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 2 alebo ods. 3, trestný čin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 a trestný čin marenia výkonu správy daní podľa § 278a ods. 2 alebo ods. 3, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o neuložení trestu zákazu činností vykonávať podnikateľskú činnosť spočívajúcu v zákaze pôsobiť ako štatutárny zástupca alebo spoločník obchodných spoločností alebo družstiev žiadnym spôsobom neodôvodnil, a preto nie je možné zistiť a teda ani vyhodnotiť dôvody jeho obligatórneho neuloženia.

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu vo vzťahu neuloženému trestu zákazu činnosti preto dospel k záveru, že prvostupňový súd nepostupoval správne a je potrebné súhlasiť s odvolacími námietkami prokurátora ohľadne uloženia takéhoto trestu, ako to obligatórne prikazuje ust. § 61 ods. 6 Tr. zákona.

Z komentára k § 61 ods. 6 Tr. zákona vyplýva, že pri spáchaní určených daňových trestných činov novela (zákon č. 246/2012 Z.z.) účinná od 1. októbra 2012 zaviedla obligatórne ukládanie trestu zákazu činnosti. Ide v podstate o obdobnú právnu úpravu ako v prípade ukládania tohto trestu, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku. Povinné uloženie tohto trestu v prípade páchatela daňových trestných činov (trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276, neodvedenia dane a poistného podľa § 277 a daňového podvodu § 277a) sa však bude vzťahovať len na kvalifikované skutkové podstaty týchto trestných činov.

Ako je to uvedené vyššie, ak sa obžalovaný dopustí trestného činu uvedeného v § 61 ods. 6 Tr. zákona je súd povinný uložiť takémuto obžalovanému obligatórne aj trest zákazu činnosti v hornej polovici sadzby uvedenej v ods. 2 (t.j. od 5 a pol roka do 10 rokov).

Stotožniac sa s uvádzanými dôvodmi odvolania prokurátora krajský súd preto na podklade jeho opravného prostriedku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste, doplnil chýbajúci výrok a uložil obom obžalovaným trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby, prokuristu alebo konat' ako splnomocnený zástupca obchodných spoločností na dobu 6 (šiestich) rokov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžaloby ohľadne použitia inštitútu o mimoriadnom znížení trestu u obžalovaného A. B. krajský súd sa stotožnil s jeho argumentáciou a má za to, že neboli zistené, resp. prvostupňovým súdom uvedené žiadne mimoriadne okolnosti či pomery páchatel'a odôvodňujúce použitie tohto inštitútu len na podklade dôvodov uvádzaných okresným súdom. Na druhej strane ale odvolací súd pri preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku zistil neprimeranú dĺžku trestného konania, ktorá je sama o sebe spôsobilým dôvodom na použitie ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona, pričom v súvislosti s jeho použitím poukazuje na vyššie uvedené okolnosti, ako aj právne úvahy, ktorými sa riadil pri svojom rozhodovaní ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu a v dôsledku neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu na ne odkazuje, keďže aj uloženie trestu odňatia slobody vo výmere na 4 roky považuje za neprimerane prísne vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku. Je pritom možno dôvodne očakávať, že prevýchova obžalovaných bude lepšie zabezpečená miernejšou sankciou.

Ohľadne dôvodov odvolania obž. C. D., resp. jeho obhajcu, krajský súd poukazuje na to, že okresný súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo zdôvodnil, o aké dôkazy oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri tomto hodnotení spravoval a prečo neuveril ostatným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez rozumných pochybností, možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s takto uvedeným hodnotením dôkazov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré v podstatných bodoch a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces. K trestnej zodpovednosti postačí, ak sú páchatel'ovi známe rozhodné skutkové okolnosti, od ktorých sa odvíja daňová povinnosť daňovníka alebo platcu dane, napríklad, že si uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty z neuskutočnených obchodov/ výdavkov. Napriek tomu, že sa obž. Lebeda snaží preniesť takpovediac celú zodpovednosť za neoprávnene uplatnenú DPH na obž. B., ktorý bol v tom čase konateľom spoločnosti, nemožno odignorovať jeho aktívnu účasť pri páchaní tejto trestnej činnosti. Svedkyňa E. G. jednoznačne a bez najmenších pochybností potvrdila účasť obž. Lebedu práve pri dávaní pokynu na zaúčtovanie dohodnutého čísla a aj keď nevedela už presne uviesť, kto jej tento pokyn dal, ale s uvedeným číslom za ňou prišli obaja obžalovaní a obaja sa aj aktívne zapájali do rozhovoru o tom. Z takto uvedených skutočností je celkom evidentný jednotiaci zámer aj u obž. D., aby spoločne s obž. B. na podklade fiktívnych nákladov získali neoprávnený nadmerný odpočet DPH. Svedkyňa ich pritom brala ako rovnocenných partnerov. Krajský súd nemal žiaden relevantný dôvod (pričom ani obhajoba žiadne nepredniesla/neuviedla) neverit', prípadne spochybnit' takto učinené výpovede tejto svedkyne.

K namietanému procesnému postupu konajúceho sudcu ohľadne použitia § 264 ods. 1 Tr. por. odvolací súd upriamuje pozornosť obhajoby na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 53/2009 podľa ktorého, výpoveď obžalovaného alebo svedka z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede na hlavnom pojednávaní len ak v nich nie sú podstatné rozpory. Ak vzniknú takéto podstatné rozpory, môže súd tieto odstrániť, resp. ich hodnotit' len ak postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku (u obžalovaného) a postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku (u svedka) došlo k vykonaniu týchto dôkazov prečítaním výpovedí z prípravného konania na hlavnom pojednávaní. Súd takto môže postupovať aj bez návrhu strán. Vo

vzťahu k výpovedi svedkyne E. G. zo dňa 13.10.2016, teda po začatí trestného stíhania ale pred vznesením obvinenia je potrebné uviesť, že tento a priori nebol vykonaný nezákonným spôsobom. Výsluch bol vykonaný po začatí trestného konania „vo veci“, síce bez možnosti, aby sa k jej výpovedi vyjadrili obvinení, resp. ich obhajcovia. Uvedená svedkyňa ale bola následne vypočutá dňa 12.01.2018, teda po vznesení obvinenia, už za účasti obhajcov obžalovaných ako aj v súdnom konaní, pri plnom rešpektovaní zásad kontradiktórneho konania, keď obhajcovia (v prípravnom konaní) a obžalovaní, obhajcovia a prokurátor v konaní pred súdom boli prítomní pri jej výsluchu a mohli sa aktívne na jej výsluchu zúčastniť, čo aj využili, keď po prečítaní vyššie uvedených výpovedí mali možnosť klásť uvedenej svedkyňi otázky, čo zo strany obhajkyne obž. B. bolo aj využité a obžalovaní sa aj k týmto výpovediam vyjadrili. Zo zaužívanej súdnej praxe vyplýva, že na odstraňovanie rozporov môže byť vždy použitá aj výpoveď svedka, ak bol výsluch vykonaný (v súlade so zákonom) pred vznesením obvinenia (nielen teda v prípade, ak skoršia výpoveď oproti výpovedi na hlavnom pojednávaní vyznieva v prospech obvineného). Je totiž splnená podmienka umožnenia účasti obvineného na výsluchu aspoň jedenkrát v priebehu konania, a to na hlavnom pojednávaní (odvodená od čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru) a svedok musí vysvetliť rozpory v osobnom kontakte so stranami, vrátane obvineného, ktorý má k výpovedi svedka prístup a môže mu klásť aj v tomto smere otázky, čo v prejednávacom prípade aj nastalo. Ohľadne čítania výpovede obž. B. z prípravného konania podľa § 258 ods. 4 Tr. poriadku, k tomu je potrebné uviesť, že táto nepatrila medzi usvedčujúce dôkazy, keďže obž. B. popieral akúkoľvek svoju vedomosť alebo činnosť, či konanie pri uplatňovaní nadmerného odpočtu DPH a taktiež táto nebola ani podkladom pre uznanie viny obž. Lebedu. Netreba opomínať ani skutočnosť, že všetci podstatní svedkovia boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, pričom obžalovaní mali aj v tomto štádiu konania pred súdom prvého stupňa možnosť sami alebo prostredníctvom obhajcov vyjadriť sa k obsahu ich výpovede a klásť svedkom otázky, ktoré právo aj využili. Napokon v zmysle § 2 ods. 11 Tr. por. prvá veta, súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. Preto aj túto námietku hodnotí krajský súd ako irelevantnú.

Ak obžalovaný Lebeda namieta, že z výpovede obž. B. na hlavnom pojednávaní zo dňa 19.11.2019 nevyplýva ani výslovná ani konkludentná dohoda o spoločnom konaní a dosahovaní spoločného cieľa, resp. že obž. C. D. „pomáhal a ukazoval smer“, krajský súd poznamenáva, že tomu tak ani byť nemohlo. Obž. B. popieral akúkoľvek svoju účasť na páchaní súdnej trestnej činnosti, dokonca tvrdil, že o nej nemal ani vedomosť, teda nemohol, bez toho, aby sa ku skutku sám priznal, aj hovoriť, resp. usvedčovať obž. Lebedu z jeho protiprávnej činnosti. Odvolací súd pritom dospel k názoru, že obž. Lebeda naplnil všetky obligatórne znaky súdeného trestného činu, t. j. spoločne s obž. B. si po vzájomnej dohode neoprávnene v značnom rozsahu uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v priamom úmysle zadovážiť si neoprávnený prospech na úkor štátu. Ako je už uvedené vyššie svedkyňa E. G. obidvoch obžalovaných upozorňovala na následky ich konaní, pričom títo uvádzali, aby to nechala tak, že to majú vybavené na daňovom úrade, resp., že sa to riskne a že ak bude potrebné, tak sa k tomu doplnia doklady. Práve z uvedeného je evidentná vedomosť aj obž. Lebedu o protiprávnosti takéhoto konania, ktorého sa aj napriek tomu zo zisťného motívu aktívne zúčastnil.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R 38/68-IV.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je ale potrebné uviesť, že obžalovaný D. bol zo spáchania žalovaného prečinu usvedčovaný aj priamymi dôkazmi a to výpoveďami svedkyne E. G., ktorých hodnovernosť nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená, tak aj vyššie uvedenými listinnými dôkazmi. To, že obžalovaný D. nebol v tom čase štatutárnym orgánom spoločnosti AKINOM ALFA s.r.o. a teda ani nepodával príslušné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, ho automaticky nevylučuje z okruhu páchatel'ov, resp. nezabavuje trestnej zodpovednosti a to práve z hora rozvedených dôvodov.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je totiž ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový

stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015).

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného C. D., pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Všetky vykonané dôkazy ale okresný súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetný skutok sa aj podľa názoru odvolacieho súdu stal tak, ako to prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ho spáchal aj obžalovaný C. D. tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania tohto skutku.

Taktiež nedošlo ani k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú. Z predloženého trestného spisu je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Krajský súd ale na podklade odvolania obž. Lebedu zmiernil uložený trest a namiesto nepodmienečného ukladal podmienený trest odňatia slobody a to z vyššie rozvedených dôvodov.

Záverom len na doplnenie odvolací súd konštatuje, že vyhovel jednak čiastočne odvolaniu obžalovaného C. D., ktorému zmiernil uložený trest odňatia slobody, tak aj odvolaniu prokurátora, keď uložil trest zákazu činnosti v súlade s ust. § 61 ods. 6 Tr. zákona obom obžalovaným a preto ich odvolania nezamietal.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd riadne opravné prostriedky prokurátora a obžalovaného C. D. vyhodnotil ako čiastočne dôvodné a rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok
nie je prípustný.